

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

[Ο έν Κερκύρα εύμαθέστατος φίλος καὶ συνεργάτης τοῦ «'Ημερολογίου» π. Λντ. Ι. Αντωνίου, ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῆς

Ἐταιρείας τῶν Ὑπεγγύων Προσόδων ὡς Γενικὸς αὐτόθι ἀντιπρόσωπος αὐτῆς, καὶ τῆς Διεύθυνσης ὅμιλος Οἰκον. Ἐπιτροπῆς παρ' ἣ ἀπολαύει ἀμερίστου ὑπολήψεως καὶ ἔμπιστοσύνης, εἶνε ἐκ τῶν εὐαριθμῶν δημοσίων ἀνδρῶν, οἵτινες τὰς ὕδρας τῆς σχολῆς των ἀφιεροῦσα μετὰ ξήλου εἰς εὐδοκιμους φιλολογικάς καὶ ιστορικάς μελέτας. Φιλόπονος, ἀκούραστος, δραστήριος, μὲ λεπτὴν τὴν ἀντίληψιν καὶ μὲ τὴν προσιδιάζουσαν αὐτῷ εἰλικρίνειαν τοῦ ήθους καὶ τοῦ χαρακτῆρος, προσήνεγκεν ὅχι δλίγας ὑπηρεσίας εἰς τὸ Κράτος καὶ εἰς τὴν Ἐταιρίαν τῶν Μονοπλίων ὡς τέως Γενικὸς Ἐπιθεωρητής τῶν Ἀποθηκῶν τῆς Ἐταιρίας, περιελθὼν οὕτως διλητὴν τὴν Ἑλλάδα καὶ μελετήσας μετ' ἐμβριθείας τὰ τῆς διαχειρίσεως τῶν Ἀποθηκῶν καὶ ἄλλα συναφῆ ἐνδιαφέροντα ξητήματα. Κατὰ τὰς περιοδείας του ταύτας δὲν

ώκνει, ὁσάκις τῷ ὑπελείπετο χρόνος ἀναψυχῆς, νὰ ἐνδιατείβῃ καὶ εἰς πλεῖστα λαογραφικὰ καὶ ιστορικὰ πράγματα ἀποκομίζων πολλά στοιχεῖα μελέτης ἀπὸ τὴν οὐ μόνον γεωλογικῶς ἀλλὰ καὶ φιλολογικῶς ἀνεκμετάλλευτον ἔτι καὶ ἀμελέτητον ἐν πολλοῖς χώραν. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην μετὰ χαρᾶς γνωρίζομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις τὴν συμπαθῆ φυσιογνωμίαν τοῦ νέου ἡμῶν συνεργάτου ἐπὶ τῇ εύκαιριᾳ τοῦ παρατιθεμένου ὃδε λαογραφικοῦ ιστορήματος.]

ΤΟ ΘΕΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΟΡΓΙΑΝΗΣ

(Η ΤΟ "ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΟΥ ΒΑΛΤΟΥ,,)

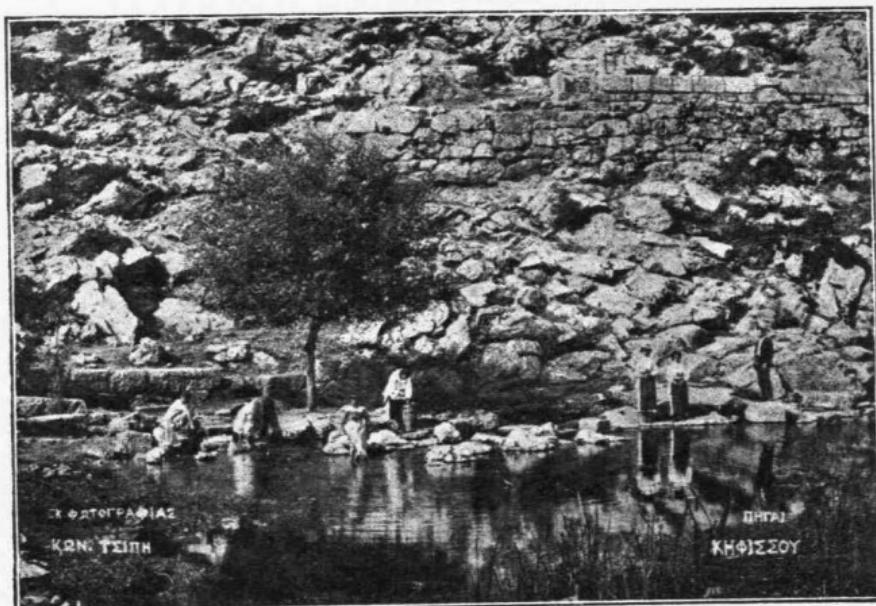
(Ιστορικὸν διήγημα)

• • •

Ω ΜΗΝ δεκαετής περίπου, ὅτε τὸ πρῶτον ἐδοκίμασα τὰς συγκινήσεις τοῦ πικροῦ ἀποχωρισμοῦ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῶν ἀγαπητῶν μου γονέων. Ο πατέρο μου, ἐπειδὴ τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου μου ἔμενε κλειστὸν δι' ἔλλειψιν διδασκάλου, μὲ εἰχεν διδηγήσει εἰς τὸ

τῆς γειτονικῆς κωμοπόλεως τοῦ Δαδίου, ἐμπιστευθεὶς με εἰς συγγενεῖκήν σικογένειαν. Ἀλλ’ οὕτε αὐτῆς αἱ φιλόστορογοι περιποιήσεις οὔτε τοῦ νέου διδασκάλου οἱ γλυκεῖς τρόποι ἵσχυσαν νὰ καταπραῦνον τὸν πόνον τῆς παιδικῆς μου νοσταλγίας. Ἡ φαντασία μου ἀνυπόμονος ἐπέτα πάντοτε εἰς τὸ πατρικόν μου χωρίον.

Ἐπληγείαζον ἡδη αἱ διακοπαὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα, καὶ ἔμπλεως

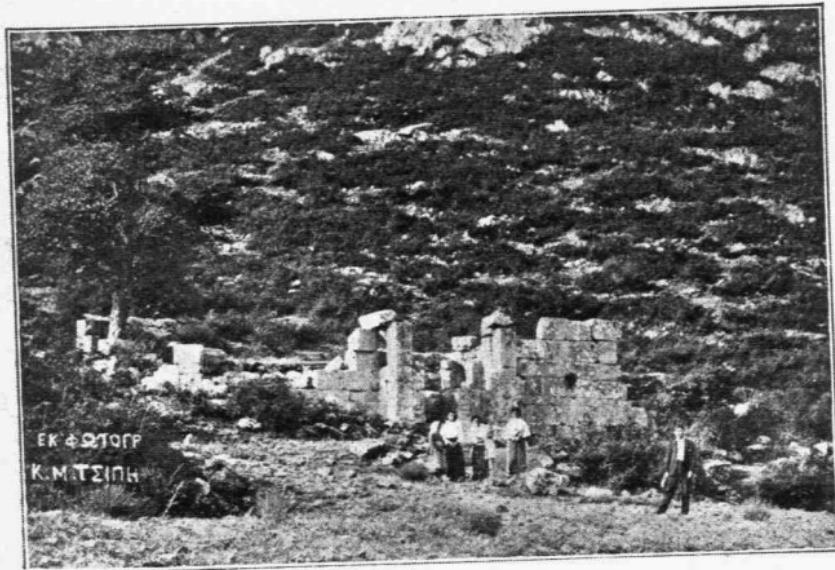
“Αγία Ἐλεοῦσα. Μία τῶν πηγῶν τοῦ Κηφισσοῦ, ὅπου ἔκειτο ἡ ἀρχαία Λίλαια, καὶ ἀνωθεν αὐτῆς τὰ σφέζομενα ἐρείπια τοῦ χριστιαν. ναοῦ τοῦ ἄγ. Χριστοφόρου ἐπὶ τῶν λειψάνων ἀρχαίου πελασγικοῦ τείχους.

ἀρρήτου ἀγαλλιάσεως ἐμέτρων μίαν πρὸς μίαν τὰς στιγμάδας, αἵτινες μὲ ἀπεχώριζον ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην μου Σουβάλαν, διπόταν ἐνσκήπτει ἡ ἀπροσδόκητος εἰδῆσις ἀνὰ τὴν κωμόπολιν Δαδίου ὅτι εἰς τὸ Ιιεταξέν Ἀγόργιανης καὶ Σουβάλας ἔλος, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Βάλτος, ἀνεφάνη ἐν θηρίον, ἐν τρομερὸν Στοιχειό, θρηγοῦν τόσον γοερῶς νύκτα καὶ νῆμέραν, ὥστε νὰ ἀφυπνίζῃ τὴν ἡχὺ τῶν πέριξ ὁρέων. Τὸ γεγονός εἰχεν ἀναστατώσει τὰ πνεύματα τῶν χωρικῶν. “Ολοι δὲ περιέγραφον τὸ τρομερὸν θηρίον μὲ τὰ ζοφερώτερα χρώματα, ἀλλοι δὲ τὸ εἰδόν νὰ συνταράττῃ τὰ ὕδατα καὶ τὰ ὑδρόβια δένδρα τοῦ Βάλτου ὑπὸ τὸ βάδισμά του, ἀλλοι δὲ ἔχει τεραστίαν κεφαλὴν ἀγριοχοίρου μὲ ὀφθαλμούς φωσφορίζοντας, καὶ ἀλλοι ἀλλα περὶ αὐτοῦ τερατώδη. Εὗτυχῶς ἡ θέα τοῦ πατρός μου, ἐλθόντος ὅπως μὲ παραλάβη, διεσκέδασεν ἐν μέρει τὸν τρόμον μου, περὶ τὴν

θείλην δὲ τῆς Κυριακῆς τῶν Βατῶν ἐπανηργόμην μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν προσφύλη μου Σουβάλαν.

2

Μαγευτική ἀπὸ τῆς Σουδάλαις ἐξελίσσεται ἡ θέα τῶν πέριξ γραφί-
κῶν ὄρέων τοῦ Παρνασσοῦ, τῆς Γκιώνας, τῆς Οἴτης, τοῦ Καλλιδρο-
μίου, κατάφυτος δὲ καὶ χλοερὰ ἡ πεδιάς τῆς ἀρχαίας Δωρικῆς Τε-
τραπόλεως, τὴν ἐποίαν πλαισιοῦσαν τὸν τάχιστον οὐρανόν τοῦ
Σουδάλα καὶ Ἀγόργιανη, ἥμινωρον ἀπέχοντα ἀλλήλων, κείμενα
παρὰ τὴν ἀρχαίαν Διλαιανήν ἀπωτέρω τὸ χωρίον Μαριολάτα, ἐπὶ τῶν

Ο ναός της Παναγίας της Μαυρομαντήλας δουν έκειτο
ή άσκαιοτάτη πόλις Λίλαια.

έρειπίων ίσως τῆς ἀρχαίας χαράδρας, ης και σφύζονται ἔτι λείψανα
τοῦ φρουρίου· μετ' αὐτὴν ή ιστορική Γραδιὰ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων πιθα-
νῶς τῆς ἀρχαίας Καρφαίας κατὰ Ραγκαθῆν· εἰτα δὲ ὁ Χλωμός και
τὰ Καστέλια, και περαιτέρῳ δι Βράλλος, ὅπου πρό τυνος συντελέσθη
ἡ μεγάλη ὑπόγειος σήραγξ τοῦ Σιδηροδρόμου Πειραιώς - Δαρισσῆς·
και τέλος τὸ Παλαιοχώριον πιθανῶς ἐπὶ τῶν ἀρχαίων Βοιῶν.

Διαρρέουν δὲ μέσῳ τῆς πεδιάδος τρεῖς ποταμοί, οἵτινες συνηγνωμένοι παρὰ τὴν γέφυραν τῆς Ἀλαμάνας, ἔνθα νῦν ὁ σιδηροδρόμος σταθμός Σουβάλας, ἀποτελοῦν εύρυτερον τὸ ρέοντα τοῦ Κηφισσοῦ, ὅστις κατὰ Παυσανίαν ἐνταῦθα ἔχει τὰς πηγάς, τὴν μεγάλην καὶ κρυσταλλώδη πηγὴν τῆς Ἀγίας Ἐλεούσης παρὰ τὴν Σουβάλαν καὶ τῶν δύο ἀκόμη πηγῶν τῆς Ἀγίας Κάτω Ἀγόργανην, αἵτινες ἔκπαλαι ἐσχη-Κεφαλοσερύσων παρὰ τὴν Κάτω Ἀγόργανην, αἵτινες ἔκπαλαι ἐσχη-

μάτισαν ἔλος ἐκτάσεως δισχιλίων περίπου στρεμμάτων ὑπὸ τὴν ὁνομασίαν Βάλτος, ὅπου ἥδη ἡκούοντο ἀληθῶς οἱ βρυγηθμοὶ τοῦ Στοιχειοῦ εἰς τὴν Μεγάλην Ράχην.

"Αποψις τῶν ἐρειπίων τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Μαυρομαντήλας παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Παρνασσοῦ.

τρομερῷ ιδέᾳ μήπως οἱ φίλοι Ἀγόργιανῖται κατεφαγώθησαν ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ δράκοντος! Εὐτυχῶς κατέφθασεν ἐγκαίρως ἡ χαροποιός εἰδησίς δτι οἱ καλοὶ μας γείτονες εἶχον τὴν πρόνοιαν, φεύγοντες τὸ κατηραμένον ξωτικό, νὰ κλείσωσι τὰς οἰκίας των τῆς Κάτω Ἀγόργιανης καὶ νὰ ἀνέλθουν ἀφ' ἐσπέρας εἰς τὴν γῆμιναρον ἀπέχουσαν δροσόλουστον "Ανω Ἀγόργιανην, ἐκεὶ δὲ ἥσυχοι καὶ ἀνενόχλητοι ἀπὸ τὰς ἀπειλὰς τοῦ θηρίου, νὰ πανηγυρίσουν τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναστάσεως.

'Αλλ' ἡ πεποιθησις περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ τρομεροῦ θηρίου καὶ δὲξ αὐτοῦ τρόμος εἶχε κορυφώθη εἰς τὸ ἔπακρον κατὰ τὴν χαρμόσυνον νύκτα τῆς Ἀναστάσεως, καθ' ἥν οἱ λαμπαδηφοροῦντες κάτοικοι τῆς Σουβάλας εἰς μάτην προσεπαθοῦμεν νὰ διακρίνωμεν διὰ μέσου τοῦ πυκνοῦ σκότους τὰ ἀναστάσιμα φῶτα τῆς γειτονικῆς μας Ἀγόργιανης, μὲ τὴν δποίαν κατ' ἔτος συνειθίζομεν ταύτοχρόνως νὰ τελῶμεν τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναστάσεως. Οὐδεμία ἀκτίς φωτός διεκρίνετο εἰς τὸν δρίζοντα καὶ οὐδεὶς χαρμόσυνος πυροβολισμὸς ἤκουετο ἀπὸ τοῦ σιωπηλοῦ ἐκείνου μέρους. Γενικὴ κατήφεια εἶχε σκιάσει τὰ πρόσωπα ὅλων ἡμῶν τῆς Σουβάλας, κατὰ τὰ διαλείμματα δὲ τῆς σιγῆς ἔφθανεν εἰς τὰς ἀκοὰς μας τὸ βρύχημα τοῦ ἀπαισίου θηρίου.' Αγωνία φόδου συνέσκει τὰ στήθη ὅλων, δστις παρ' ὀλίγον νὰ ἐκσπάσῃ εἰς πανικόν ἐπὶ τῇ ριψθείσῃ

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, τοὺς φάδους δὲ καὶ τὰ ἐπει-
σόδια τῶν πρώτων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Στοιχειοῦ εἶχε
διαδεχθῆ σχετικὴ τις γαλήνη καὶ ἐνθάρρυνσις τῶν κατοίκων, ἔξοι-
κειουμένων βαθμηδὸν μὲ τὸν ὄχληρὸν γείτονα τοῦ Βάλτου, ὅστις ἐπὶ[†]
τέλους, πλὴν τῶν ἀγρίων ὠρυγῶν, οὐδὲν ἄλλο ἐπικίνδυνον παρουσίαζε.

Παρέμενεν οὐχ ἡττον ἀγνωστος καὶ μυστηριώδης ἡ καταγωγή,
ἡ μορφή, τὸ εἰδος καὶ τὸ μέγεθος τοῦ πολυθρυλήτου θηρίου.

Κατὰ τὸ ἔτος ἑκατὸν

ἡ κοινότης Ἀγόργια-
νης εἶχεν ἐπιχειρή-
σει τὴν ἀποξήρανσιν
τοῦ ἔλους τούτου διὰ
τῆς ἀνορύξεως μακρῶν
καὶ εὔρυτάτων τάφρων
πρὸς διοχέτευσιν τῶν
λιμναζόντων ὑδάτων
πρὸς τὸ παραρρέον
ῥεῦμα τῆς ἀγίας Ἐλε-
ούσης, οὕτω δὲ ὃ πα-
νάρχαιος Βάλτος θὰ
μετεθάλλετο εἰς εὗφο-
ρον πεδιάδα, οἷα κατέ-
στη μεταγενέστερον,
καὶ οἷα ἦτο κατὰ τοὺς
χρόνους τοῦ Παυσα-
νίου, ὅστις, περιγράψων
τὴν ἀρχαίαν Λιλαίαν,
ἀναφέρει: «Γῇ δὲ δια-
κεκριμένη ἀρίστῃ τῆς
Φωκίδος ἐστὶν ἡ παρὰ
τὸν Κηφισόν καὶ φυ-
τεῦσαι καὶ σπεῖραι καὶ
ἀνεῖναι νομάς».

Ἄλλ' οἱ πολλοὶ τῶν
χωρικῶν, καὶ δὴ οἱ Νέ-
στορες τοῦ χωρίου, οἱ
πρεσβύτεροι καὶ σοφώ-
τεροι, ἀντέστησαν εἰς
τὸ σωτήριον ἔργον, δὲν ὥκησαν δὲ νὰ ἀποδώσουν τὰ βρυχήματα τοῦ
θηρίου εἰς προειδοποίησιν τῆς θείας ὁργῆς διὰ τὴν βέβηλον ἀποξή-
ρανσιν τοῦ αἰωνίου ἔλους! Μετὰ τῶν θεολήπτων τούτων εἶχε ταχθῆ
καὶ ἡ ἀγαθὴ μου μάμψη, ἥτις ἀνακαλοῦσα ἀπὸ τὸ βάθος τῆς μυή-
μας τῆς τοὺς θρύλους τῶν προγονικῶν παραδόσεων, μοῦ διηγήθη
καὶ ῥωμαντικὸν μῆθον περὶ τῆς ἀναβλύσεως τῶν ὑδάτων τῆς ἀγίας

Τὸ φρούριον τῆς ἀρχαίας πόλεως Λιλαίας.

Ἐλεούσης. Σημειώτεον ὅτι ἐπὶ τῆς κυριωτέρας ταύτης πηγῆς τοῦ Κηφισσοῦ σφίζονται πλεῖστα ἐπὶ τῷ βράχῳ λαξεύματα καὶ ἄλλα λείφαντα ἀρχαίων κτιρίων, παρ' αὐτήν δὲ καὶ ὁ νῦν ἡμισφιζόμενος ναὸς τῆς Μανδομαντήλας, βυθισμοῦ βυζαντινοῦ, φυκοδομημένος ἐξ εὑμεγέθων τετραγώνων λίθων, ληφθέντων πιθανῶς ἐκ τῶν ἀρχαίων ναῶν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος. Σφίζονται δ' ἐντὸς τοῦ ναοῦ καὶ κίονες μεγάλοι ἐκ γρανίτου καὶ βυζαντινὰ κιονόκρανα ὡς καὶ θύραι αὐτοῦ καλλιτεχνικάτατα εἰργασμέναι. "Ολα δὲ ταῦτα ωφείλοντο, κατὰ τὸν μῦθον τῆς μάμψης μου, εἰς τὴν ἔξηγειαν αἰτίαν.

Εἰς παλαιοτέραν ἐποχὴν καθ' ᾧν ἡ πόλις ἐστερεῖτο ὕδατος καὶ ναῦν, δύο νέοι ἀρδειωμένοι ἡγράσθησαν ἐμμανῶς κόρης τινος Ἐλεούσης ὀνόματι. Αὕτη ἀμφιρρέπουσα ποῖον νὰ προτιμήσῃ ἔθηκεν ὡς δρον, εἰς μὲν τὸν ἕνα νὰ διατρέψῃ τὸν βράχον μέχρι ἀναβλύσσεως ἀφθόνου διὰ τὴν πόλιν ὕδατος, εἰς τὸν ἔτερον δὲ τὴν ἴδρυσιν ναοῦ καλλιμαρμάρου τῆς Παναγίας. "Ο πρῶτος δὲ δστις ἥθελε περατώσει τὸ ἀναληφθὲν ἔργον θὰ τὴν ἐνυμφεύετο. Παρήρχοντο μῆνες καὶ χρόνοι, καὶ τὰ δύο ἀνδρειωμένα παλληκάρια εἰργάζοντο ἀκούραστα. Τέλος, μίαν ἡμέραν, ἀνεπήδησε μετὰ βοῆς ἀπὸ τὰ στέρνα τοῦ βράχου τὸ ὕδωρ, καὶ δὲ νέος περιχαρής ὡρμησε νὰ ῥιψθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐπιδίκου νύμφης" ταῦτοχρόνως ὅμως, κατὰ πεπρωμένην ἀνεξιχγίαστον σύμπτωσιν, δρυμῷ καὶ δὲ ἄλλος ἐκ τοῦ ἔτερου μέρους, ἀφοῦ ἥδη ἔθεσε καὶ τὸν τελευταῖον λίθον ἐπὶ τοῦ ὡραίου ναοῦ! Ἐν τῇ θυελλώδει δὲ φιλονικείᾳ περὶ τοῦ τίς ἐπεράτωσε πρῶτος τὸ ἔαυτοῦ ἔργον, συμπλέκονται καὶ εὑρίσκουν ἀμοιβαίως τὸν θάνατον ὑπὸ τὰ ὅμματα τῆς καταπλήκτου κόρης. "Εκτοτε, ἡ μὲν πηγὴ ὀνομάζεται Ἄγια Ἐλεούσα, δὲ δὲ ναὸς φέρει τὸ ὄνομα τῆς Μανδομαντήλας ὡς ἐκ τοῦ πένθους τῆς κόρης. Ἀκόμη καὶ σήμερον οἱ κάτοικοι ἀμφοτέρων τῶν χωρίων θεωροῦν ὡς κάκιστον οἰωνὸν καὶ ἀποφεύγουν τὴν ἔκειθεν διέλευσιν γαιμηλίου πομπῆς.

* *

"Ἐν τοσούτῳ τὸ ἔλος ἀπεξηράνθη πρό τινος ἀποτελέσαν ὡραῖαν ἔκτασιν ἀγρῶν γονιμωτάτων. Μετὰ τῶν διοχετευθέντων ὅμως ὕδατων τοῦ Βάλτου ἔξηφανίσθη καὶ τὸ φοβερὸν θηρίον, οὐδαμοῦ ἀναφανὲν ἔκτοτε. Ἡ διπαρξίς του παρέμεινε μυστηριώδης, τὸ δὲ ὄνομά του καὶ νῦν παραμένει ὡς στοιχεῖο τοῦ Βάλτου ἡ ὡς θηρίον τῆς Ἀγόρυανης. Μόνον μεταξὺ τῶν μᾶλλον ἀνεπτυγμένων συμπολιτῶν μου ἐπεκράτει ἡ γνώμη ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ περιθοίτου Στοιχειοῦ ἦτο ἡ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου ἀναφερομένη ἐν τῇ περιγραφῇ τῶν ὕδατων τῆς παλαιᾶς Λιλαίας: «Καὶ ὁ ποταμὸς (Κηφισσός) ἐνταῦθα ἔχει τὰς πηγάς· ἀνεισι δὲ ἐκ τῆς πηγῆς οὐ τὰ πάντα μεθ' ἡσυχίας, ἀλλ' ὡς τὰ πλείω συμβαίνει, μεσούσης μάλιστα τῆς ἡμέρας, παρέχεσθαι φωνὴν ἀνερχόμενον εἰκάσαι ἀν μυκωμένῳ ταύρῳ τὸν ἥχον τοῦ ὕδατος».

"Αλλ' ἡ ἔξηγγησις τοῦ Στοιχειοῦ οὐδαμῶς διελευκαίνετο ἐκ τῆς περιγραφῆς ταύτης τοῦ Παυσανίου, ἢτις προφανῶς ἀπέβλεπε τὴν

πηγήν τῆς ἀγίας Ἐλεούσης, ἔνθα καὶ νῦν κατὰ τὸ ἔαρ, ὅτε τήκονται
αἱ χιόνες τοῦ Παρνασσοῦ, ἡ ὁρμὴ τοῦ παρὰ τὸ στόμιον πλημμυ-
ροῦντος καὶ ἀναπηδῶντος ὕδατος προξενεῖ ἦχον ὄμοιον πρὸς μυ-
κηθμὸν ταύρου. Πράγματι δέ, κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Παυσα-
νίου, τῆς πηγῆς ταύτης τὰ ὕδατα αἰξάνουν μεσούσης τῆς ἡμέρας.
'Αλλ' δι μυκηθμὸς τοῦ θηρίου τῆς Ἀγόρυαντος ἡκούετο οὐχὶ παρὰ
τὴν πηγὴν ταύτην ἢ τὰς ἄλλας τῶν δύο Κεφαλοβρύσων, ἀλλ' εἰς
πολὺ πλέον μακρυνήν ἀπόστασιν, ἐντὸς τοῦ ἔλους. Τὸ μυστήριον
λοιπὸν ἔμενε καὶ θὰ ἔμενε συγκεκαλυμμένον.

Παρῆλθον ἵκανα ἔκτοτε ἔτη, ὅτε, φοιτητὴς ἥδη ὣν ἐν Ἀθήναις,
συνήντησα ἐν τῷ Ζῳολογικῷ Μουσείῳ τὸν κ. Θεόδαλδον Κρύπερ,
διευθυντὴν τοῦ τμήματος τούτου, λίαν γνωστόν μοι ἐκ τῶν ἀνὰ τὴν
Παρνασσίδα ἐπιστημονικῶν του ἑκδρομῶν. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τεραστίου
σκελετοῦ καρχαρίου ἔστην ἀποθαυμαζών καὶ ἀναμνησθεὶς τοῦ φοβε-
ροῦ Στοιχειοῦ εἶπον εἰς τὸν ὁδηγοῦντα με κ. Κρύπερ :

— Κάτι τι παρόμοιον βέβαια θὰ ἥτο καὶ τὸ Στοιχεῖο τοῦ Βάλτου
μας...

'Ο κ. Κρύπερ ἐξερράγη εἰς γέλωτας. Καὶ ὁδηγήσας με εἰς ἄλλο
διαμέρισμα τοῦ Μουσείου, τὸ πτηνολογικόν:

— 'Ιδού, μοῦ λέγει, τὸ Στοιχεῖο τοῦ Βάλτου!...

Καὶ μοῦ δεικνύει ἐντὸς ὑαλοφράκτου θήκης ὣν πτηνόν (!!) ἐκ τοῦ
εἰδους «τσικνᾶ», ϕαροφάγου, ἢ νυκτικόρακος, Τρυγωνοφράκτου,
ὑπὸ τὸ γαλλικὸν ὄνομα Héronbutor. Τὸ πτηνὸν τοῦτο, μοὶ ἐξή-
γνησεν δ κ. Κρύπερ, διαιτᾶται εἰς τὰ ἔλη, ἡ δὲ φωνὴ του είνε τόσον
δυνατή, ὥστε νὰ ἀκούεται μακρόθεν καὶ νὰ μυκάται ὡς Στοιχεῖο
τοῦ Βάλτου ἢ ὡς Θεριὸ τῆς Ἀγόρυαντος, καὶ οὐχὶ ὡς ἡ πηγὴ τῆς
Ἀγίας Ἐλεούσης, ήτις, ἀνὰ πάσαν ἀνοιξιν, κατὰ τὴν τῆξιν τῶν ἀπὸ
τοῦ Παρνασσοῦ καταλειθομένων χιόνων, ἐπαναλαμβάνει τὸν αἰώνιον
ἦχον τοῦ μυκωμένου ταύρου κατὰ τὸν εὔστοχον χαρακτηρισμὸν τοῦ
Παυσανίου.

(Κέρκυρα, Μάιος τοῦ 1907).

ΑΝΤΩΝ. Ι. ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

"Οπου θαρριέται γιὰ καλὸ — καὶ δίχως διάπι ἀνοίγεται,
τὸν βοίσκ' ἡ μπόρα στὸ γιαλὸ — καὶ ναυαγεῖ καὶ πνίγεται.

"Οπου σκαρώνει μιὰ φωλιὰ — 'ς ἐν ἄστατο κοτρῶνι,
πρὸ τοῦ καθήσῃ μιὰ σταλιὰ — γυνοῦ καὶ τὸν πλακώνει.

"Οπου γλυνστρήσῃ, ἀν πιασθῇ — 'ς τῶν ἀλλωνῶν τὴν ἀθρωπιά,
θὰ τὸν σκουντήσουν νὰ χαδῇ — νά μην δρυοπατήσῃ πιά.

Χαρά 'ς τὸν ποῦ δὲν ἀμενᾶ — κ' ἔχει στεριὸ τὸ σπίτι του
κι' οὐδὲ τὸν ἔνον προσκυνᾶ — οὐδὲ τὸν συντοπίτη του!

† Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ